לִקּוּטִים וְסִפּוּרִים נִפְלָאִים

פרשת וישלח

"עם לבן גרתי" (לב, ה)

גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים (רש"י).

למרות שדרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו, ונוהג כמנהג אנשי מדינתו - כלשון הרמב"ם (דעות פ"ו ה"א), בכל זאת הצליח יעקב שלא ללמוד ממעשי לבן, ועמד כצור איתן כנגד 'חברותו' והשפעתו.

הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל, הי"ד, ביקר בארצות הברית בתקופה בה היה מצוי רק חלב עכו"ם.

באותה עת נמצאו מספר רבנים גדולים שהקלו בדבר, וטענו שכיוון שבזמננו אין חולבים בהמות טמאות, ניתן לשתות חלב עכו"ם ללא חשש.

רבי אלחנן החמיר על עצמו, ונמנע מלשתות חלב בכל עת שהותו באמריקה.

ביומו הראשון בארצות הברית, הגיע אליו בעל בית המלון, וכיבדו בכוס קפה עם חלב.

רבי אלחנן סירב ליטול את כוס הקפה, באמרו כי הוא אינו שותה חלב עכו"ם.

כך נאלץ בעל בית המלון להביא לו כוס תה. ביום השני הגיע בעל בית המלון שנית, והציע לרבי אלחנן כוס קפה עם חלב.

רבי אלחנן דחה את הכוס, ואמר לבעל המלון בתמיהה: "מדוע אתה מגיש לי קפה עם חלב, הרי כבר ציינתי בפניך כי איני שותה חלב עכו"ם?!"

"מה, הרב עוד לא התרגל?", התפלא בעל המלון, "חשבתי שרק ביום הראשון הרב יקפיד על כך, אבל לאחר מכן הוא כבר יתאזרח במקום, וינהג כמנהג המדינה...

כולם נוהגים כך, אין מה לעשות. בדרך כלל לוקח יום-יומיים להשלים עם המציאות ולהבין שזה מה שיש, כולם שותים חלב עכו"ם, לכן הבאתי לרב קפה בחלב!".

"ולא למדתי ממעשיו הרעים".

(מתוך משכני אחריך)

מְגַדְּלִים אוֹגֵר בַּבַּיִת?

אַתֶּם לֹא רוֹצִים לִהְיוֹת עַל סִירָה עִם שְׁנֵי מַלָּחִים, שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם מַכֶּה בַּמָּשׁוֹטִים לְכִוּוּן אַחֵר.

כְּשֶׁכָּל צַד דּוֹחֵף לְכִוּוּן אַחֵר, מְנַסֶּה לְהַגְשִׁים מַטָּרָה אַחֶרֶת, לְהַגִּיעַ לְיַעַד הָפוּךְ, הַתּוֹצָאָה הִיא חֹסֶר הִתְקַדְּמוּת בַּמִּקְרֶה הַטּוֹב, וְהִתְהַפְּכוּת הַסִּירָה בַּמִּקְרֶה הַפָּחוֹת נָעִים.

לֹא בָּאנוּ לְדַבֵּר כָּאן עַל טִיּוּל יַמִּי בַּסִּירָה, אֶלָּא עַל הַמַּסָּע הָאִישִׁי שֶׁלָּנוּ בֵּין גַּלֵּי הַחַיִּים הַמִּתְנַפְּצִים עַל דָּפְנוֹתֵינוּ.

כֻּלָּנוּ רוֹצִים לְהַצְלִיחַ, אֵין חוֹלֵק עַל כָּךְ.

הַצְלָחָה הִיא כְּשֶׁמַּגְשִׁימִים אֶת הַמַּטָּרָה אֵלֶיהָ אָנוּ מוֹעִידִים אֶת פָּנֵינוּ.

כָּל הַשְּׁאֵלָה הִיא רַק: מַהִי בְּדִיּוּק הַמַּטָּרָה?

"עם לבן גרתי" (לב, ה)

יעקב אבינו אינו מתהדר במה שהצליח, אלא במה ששמר: תרי"ג מצוות ונאמנות פשוטה לרצון ה'. גם בסיפורו של יהודי אחד מלונדון עובר אותו חוט: קבלה טובה שלא נשארה רק בשעת התפילה.

לפני כשמונה-תשע שנים נקלע מקום עבודתו לקשיים. העסק לא הניב די רווחים, והעובדים התבשרו שהחברה עלולה להיסגר בקרוב.

הוא דווקא לקח חודש חופשה כדי לעבור דירה, ובשבוע האחרון של החופשה הגיעה ההודעה: אין עוד טעם לחזור לעבודה.

חלום ישן ליווה אותו: לפתוח עסק משלו. הוא פנה אל רבו, האדמו"ר מקרלין, והתשובה הייתה ברורה: "לך תחפש עבודה אחרת, אל תפתח את העסק שלך".

במקום העבודה אפשרו לו אפילו להקים עסק משלו בתוך המשרד, אבל אצל חסיד דבר הרבי קודם לכל. הוא הניח את החלום לעת עתה ויצא לחפש עבודה.

לעי"נ הרה"צ
ר' **פנחס** בן ר' **בנימין בינוש** רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

ביום שישי אחר חצות היום הלך לשפוך שיח בתפילה על ציון האדמו"ר משאץ זצ"ל בלונדון, הנודע בסגולה דווקא בשעה זו .
עד אז לא הרגיש שייך לפנייה כזאת; רעייתו עודדה אותו שוב ושוב ללכת.
שם אמרו לו לקבל על עצמו דבר טוב. בבואו לבקש על פרנסתו עלתה בדעתו מצוות הציצית, שאז לא הקפיד ללבוש. הוא קיבל על עצמו להתחיל ללכת עם ציצית, קבלה פשוטה שאפשר לקיים מיד.
השעה התקרבה לשתיים, וחנות תשמישי הקדושה עמדה להיסגר לקראת שבת. הוא נכנס וביקש: "תנו לי ציצית." קנה, לבש, והתחיל.
מאז הוא מקפיד עליה בכל מ777קום; גם לשחייה בים או בבריכה הוא מסיר אותה רק ברגע האחרון. "אני לא הולך ארבע אמות בלי ציצית", הוא אומר.
זמן קצר אחר כך הגיעה בשורה: אדם ששמע עליו מחפש עובד חרדי, נמרץ ובעל קשרים בקהילה. הוא ביקש להיפגש עמו.
למחרת נפגשו, והתברר שהמועמד המבוקש הוא הוא עצמו. גם המעסיק החדש, ישראלי שלא בא מהעולם החרדי, התקשה להאמין ההשתלשלות.
מאז עברו שנים, והוא עודנו עובד באותו מקום.
לפני כמה חודשים שב ושאל את רבו: האם הגיע הזמן לפתוח עסק משלו? הרבי השיב: רק מן הצד, ולהמשיך בעבודתו הקיימת.
כיום הוא עומד בראש המשרד ומנהל את כל פעילותו. בעשור האחרון השקיעה החברה בנכסים כמה מיליארדי לישט, והיא פעילה גם בארץ הקודש.
אלא שהישועה לא חתמה את הקבלה. השנים חלפו, האחריות גדלה, והציצית נשארה עמו. הדאגה חלפה, אבל הקרבה בעבודת ה' נשארת.
הוא בא לבקש על לחמו, ויצא עם קבלה טובה לחיים. בכל ערב הוא סוגר את דלת המשרד ושב לביתו, וחוטי הציצית מלווים אותו גם שם.
(ב.ב.ר.פ.ר. לונדון יצ"ו, תשפ"ז)

"כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל" (לב, כט)

לפני זמן מה נגש אלי אברך ואמר: מאחר שאתה דורש דרשות ומשלב בהן סיפורים, ברצוני לספר לך סיפור שאירע לי עצמי. אינני צדיק יסוד עולם, אבל לפני שלוש שנים, ביום כיפור, קיבלתי על עצמי קבלה: באמצע הסדר איני הולך לשום סידורים, ויהי מה. הקבלה הזאת היתה מבוססת על רצון טוב וגם על נסיון חיים. אם אני הולך לעיריה על חשבון הסדר, מתברר שהפקידה לא הגיעה. בבית המרקחת התרופה נגמרה, ובדואר יש עיכובים. בקיצור, אין ברכה מלצאת באמצע הסדר.
החלטתי: יהיה מה שיהיה - באמצע הסדר איני הולך.
בתחילת חודש ניסן ניסיתי להירשם לישיבת בין הזמנים בפרדס כץ, שם אני גר, ולא קיבלו אותי. בכל זאת באתי ללמוד שם. בשעה עשר התחילה ישיבת בין הזמנים, ובעשר וחצי התחוללה סביבי המולה. הרב דניאל זר מחלק בישיבה שלו חמש מאות שקל לכל אברך שגר בפרדס כץ. חמש מאות שקל, בערב פסח, זה דבר חשוב. רבים עזבו את בית המדרש וחזרו לאחר זמן קצר עם כסף ביד.
ואני? נכון, קיבלתי על עצמי לא ללכת באמצע הסדר. עכשיו בין הזמנים, ואני אפילו לא רשום. אך מה זה משנה? סדר הוא סדר. קבלת על עצמך - אל תלך. התחוללה מלחמה בין היצר הטוב ליצר הרע, ולבסוף החלטתי לא ללכת. אלך בשעה אחת, לאחר סיום הסדר. בשעה אחת הלכתי. היה אדם אחד לפני בתור. כדי לקבל את המענק צריך למלא טופס, אבל הבן־אדם לפני

כָּאן אֲנַחְנוּ מַגִּיעִים לִשְׁנֵי הַמַּלָּחִים הַמַּשְׁפִּיעִים בְּיוֹתֵר עַל סְפִינַת הַחַיִּים: הַגּוּף וְהַנְּשָׁמָה.

לִשְׁנֵיהֶם יֵשׁ מָשׁוֹטִים בַּיָּדַיִם.

שְׁנֵיהֶם מְנַסִּים לִדְחֹף בְּכָל הַכֹּחַ לְעֵבֶר הַהַצְלָחָה, אֲבָל הַמַּטָּרוֹת הֲפוּכוֹת לַחֲלוּטִין.

הַמָּנוֹעַ שֶׁל הַגּוּף הוּא הָאֵגוֹ שֶׁלָּנוּ.

הָאֵגוֹ רוֹצֶה רַק לְאֵגֵר כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר: כֶּסֶף, הֲנָאוֹת, כָּבוֹד, הֶשֵּׂגִים, נוֹחוּת וּשְׁלִיטָה.

מִבְּחִינַת הַגּוּף, הַמַּדָּד לְהַצְלָחָה הוּא הַתְּשׁוּבָה לַשְּׁאֵלָה: כַּמָּה יֵשׁ לִי?

אִם יֵשׁ לִי יוֹתֵר מִמִּישֶׁהוּ אַחֵר, זֶה אוֹמֵר שֶׁהִצְלַחְתִּי יוֹתֵר מִמֶּנּוּ.

אִם אֵי מִי הֵעֵז לְהַשִּׂיג יוֹתֵר מִמֶּנִּי, הוּא מְאַיֵּם עָלַי!

בְּשָׁלֹשׁ מִלִּים: הַגּוּף שׂוֹאֵף לְאֵגֹר.

כָּךְ אַתָּה מוֹצֵא אֶת עֵשָׂו, אַחֲרֵי יוֹם עָמוּס בְּכָל מַה שֶּׁהָאֵגוֹ רַק רוֹצֶה.

הוּא מַגִּיעַ עָיֵף, מֻרְצֵיחָה, מִמַּעֲשִׂים אֲיֻמִּים אֲחֵרִים, קִבֵּל אֶת כָּל מַה שֶּׁרַק רָצָה.

אֲבָל אָז הוּא מַבְחִין בִּקְדֵרָה אֲחַת עִם עֲדָשִׁים אֲדֻמּוֹת.

פִּתְאוֹם שׁוּם דָּבָר לֹא מְעַנְיֵן, אִם אֵין לוֹ אֶת הָאָדֹם הָאָדֹם הַזֶּה!

לעי"נ האשה החשובה
מרת **מרים יוכבד** ב"ר **צבי** ליבוביץ ע"ה
כ"א מר חשון תשפ"א

לקח את הטופס האחרון. ביקשתי שייתן לי לצלם. אך הפקיד אמר: אי אפשר, זה ממוספר. הרב הקציב מלגות כמספר הטפסים. מצטערים.
זה שלפני קיבל. אני - לא.
יצאתי החוצה, עומד על המדרגות של ישיבת אור דוד, ושוב מתחילה סערה.
אתה רואה, הפסדת חמש מאות שקל... מצד שני: למדתי סדר של שלוש שעות, זה נצח! אמנם אין לי חמש מאות שקל ביד, אבל עמדתי בנסיון, וזה שווה הרבה יותר. הרגשתי שלווה ושמחה.
פתאום צלצל הטלפון. על הצג - מספר של דרשו.
"עשית עכשיו את המבחן המסכם?"
"כן."
"אנחנו רוצים לבשר לך שזכית בהגרלה."
"זכיתי? בכמה?"
"זכית בחמשת אלפים דולר."
לא קיבלתי חמש מאות שקל, אבל קיבלתי חמשת אלפים דולר. הם היו שווים כשמונה עשר אלף שקל.
באותה תקופה גרנו בדירה קטנה והצפיפות העיקה. רבים מחבריי כבר קנו דירה גדולה על הנייר, אך כדי לעשות זאת הייתי צריך מאתיים אלף שקל, ולא היה לי אפילו רבע מהסכום לתשלום הראשון.
שמונה עשר אלף השקלים שהגיעו מידו הרחבה של הקב"ה נתנו לי כוחות נפש. היה לי את התשלום הראשון לקבלן.
שילמתי. אחר כך הדברים התגלגלו, ובסוף הצלחתי לעמוד בכל התשלומים, ולפני זמן קצר חגגתי חנוכת הבית בדירה החדשה ורחבת הידיים.
כך סיים האברך את סיפורו.

(דורש טוב - סוכות)

מַה הַסִּפּוּר שֶׁלְּךָ?! יֵשׁ לְךָ כָּל מַה שֶּׁאַתָּה רַק רוֹצֶה, וּקְצָת עֲדָשִׁים אֲדֻמּוֹת מַצְלִיחוֹת לְקַלְקֵל לְךָ אֶת מַצַּב הָרוּחַ?!

כָּךְ אַתָּה מוֹצֵא אֶת בֶּן בְּנוֹ שֶׁל עֵשָׂו, הָמָן הָרָשָׁע, יוֹצֵא מֵהַמִּשְׁתֶּה שָׂמֵחַ וְטוֹב לֵב.

הַכֹּל שַׁיָּךְ לוֹ, מֵאָה עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע מְדִינוֹת מִשְׁתַּחֲווֹת אֵלָיו, הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה יוֹשְׁבִים רַק אִתּוֹ לְמִשְׁתֶּה מַלְכוּתִי, מָאתַיִם וּשְׁמוֹנָה יְלָדִים, עֶשֶׂר וְכָבוֹד בִּלְתִּי נִגְמָרִים.

אֲבָל אָז הוּא רוֹאֶה יְהוּדִי אֶחָד שֶׁעוֹמֵד זָקוּף, וְכָל זֶה כְּבָר אֵינוֹ שָׁוֶה לוֹ!

מוּל כָּל אֵלֶּה נִצֶּבֶת הַנְּשָׁמָה.

גַּם הִיא, עֲדִינָה וּשְׁקֵטָה כְּכָל שֶׁתִּהְיֶה, כְּמֵהָה לְהַצְלִיחַ בְּמַטְרַת חַיֶּיהָ.

הַצְלָחָה מִבְּחִינָתָהּ, זֶה לְשַׁחְרֵר כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר!

כַּמָּה שֶׁפָּחוֹת לִהְיוֹת עִם נוֹכְחוּת אֲגוֹאִיסְטִית!

הַנְּשָׁמָה שׁוֹאֶפֶת לְוַתֵּר עַל כָּל פִּסָּה שֶׁל עַצְמִיּוּת, עַל כָּל פֵּרוּר שֶׁל גַּאֲוָה, עַל כָּל חֶלְקִיק שֶׁל תְּחוּשַׁת הֶשֵּׂג.

כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר לָתֵת מֵעַצְמִי לְמַעַן הַזּוּלַת.

כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר לִהְיוֹת פָּנוּי לְמַעַן הַבַּיִת וְהַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אוֹתוֹ ה'.

כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר הַסְכָּמָה פְּנִימִית כְּשֶׁדְּבָרִים לֹא עוֹבְדִים כַּמְּצֻפֶּה.

כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר לְהוֹצִיא מִלִּים טוֹבוֹת וּמְפַרְגְּנוֹת, גַּם לְמִי שֶׁנִּרְאֶה לִי שֶׁהוּא מִתְחָרֶה וְרוֹצֶה לִכְבֹּשׁ אֶת הַשֶּׁטַח שֶׁלִּי.

"ויזרח לו השמש" (לב, לב)

כן מצינו עוד בפרשתן, דכתיב (לב לב) 'ויזרח לו השמש' כאשר עבר את פנואל והוא צולע על ירכו, וברש"י ומדרש אגדה ויזרח לו, לצרכו, לרפאות את צלעתו... ואותן שעות שמיהרה לשקוע בשבילו כשיצא מבאר שבע, מיהרה לזרוח בשבילו.
רמז נפלא נתן ה'שבט סופר' עפ"י דברי זקנו הרה"ק החתם סופר, בשם רבו הרה"ק רבי נתן אדלר זי"ע להטיף טללי תחיה וחיזוק לכל אלו שנראה להם כי שקעה עליהם חמה שלא בעונתה...
כדאמרי אינשי - היו זמנים טובים, אבל היום... כל מצבם ומעמדם חושך ואפילה, ואינם רואים כל אור בחייהם, ילמדו ממעשי אבות - כי גם כאן שקעה החמה על יעקב אבינו באמצע היום, והיה נראה שהפסיד ב' שעות מאור היום, אבל לפי האמת אותה שמש ששקעה וחדלה מלהאיר על הארץ היתה בוקעת ועולה לו כש'יותקע כף ירכו' - כשהוא בעצמו היה צריך לה לסוף כ"ב שנה, כשהיה צולע על ירכו והקדימה רפואתו בב' שעות... והרי שכבר שנים רבות קודם צליעתו כבר הוכנה רפואה למכתו, נמצא שמה שנראה כרעתו היה בעצם לטובתו ולעזרתו, ובאמת כל הקשיים הם הם 'זריחה' עבורו.

(באר הפרשה)

כבר רמז רבינו 'הרוקח' (בסידורו), בכתוב (תהלים קיח ה) 'מן המיצר קראתי קה ענני במרחב קה', פירוש, מן המיצר קראתי - אל ה' - ראה נא ה' בעניי וצרתי, כי צר לי מהר עננני, עננני - ענה לי הבורא יתי', 'לא כן בני, הינך במרחב' - אין כאן צר ומצוק, רק בעיני בשר נראה הדבר כ'צרה', אבל באמת

להצלחת
הר"ר **צבי יעקב** בן **רבקה רייזל** הי"ו
וזוגתו מרת **חנה** בת **פערל** תחי' לזש"ק

הכל 'מרחב' וישועה.
חשבון נפלא שמעתי מאחד מגדולי ראשי הישיבות בנ.י. כי הנה אם נראה אדם נוסע בכלי רכב יקר עד מאד אף במקום חשש קלקול לרכבו - נסיק כמסקנא כי הצורך להגיע לאותו מקום חשוב ושווה לו הרבה יותר מסכום שוויו של הרכב, כמו"כ אם נראה אדם הנקרא כ'שפוי' עושה מעשה שטות ונכנס לביהמ"ד מבלי אנפילאות ומנעלים לרגליו וכל רואיו יתמהו 'מה אירע' לו וכי נשתבשה דעתו ח"ו - לא ולא, אלא מן הנראה כי איש פלוני הבטיח לו בעד 'שטות' כזאת כמאתיים אלפי דולר וכל כיו"ב, ומכאן שבכל דבר הנראה כמשונה תאמר בע"כ כי הטובה הנצמחת ממנה גדולה פי כמה וכמה מהפסד עשיית ה'שטות'...
אמור מעתה, כשרואה האדם שהקב"ה מתנהג עמו בהסתר פנים וכדו' בע"כ תאמר כי הטובה שתצמח לו מקושי זה שווה פי כמה וכמה מקושי זה...

"כי חנני אלוקים וכי יש לי כל" (לג, יא)
מעשה בתלמיד ישיבה שסעד לבו בפת שחרית. הוא מרח חמאה על הפרוסה, והוסיף למרוח באותה סכין גם ריבה. כשסיים ארוחתו עלה ספק בלבו, האם ניקה את הסכין היטב מהחמאה, קודם שמרח בה את הריבה או שמא לא, והריבה שנותרה נעשתה חלבית.
הוא ניגש להגרי"ש אלישיב זצ"ל ושאל אותו מה דינה של הריבה, בסיטואציה כזו, האם היא חלבית או לא?
נדהם הרב אלישיב לשמע השאלה. הוא הביט בפליאה על פני הבחור ושאלו בתמהון: לשם מה צריך למרוח על הלחם גם חמאה וגם ריבה?
אם הנך רוצה למרוח חמאה בבקשה, ואם אתה רוצה למרוח ריבה, גם זה טוב.
אבל גם וגם, אתמהה. והיתה בשאלה זו תוכחה נוקבת לאותו בחור בן תורה, היאך יתכן להיות שקוע כל כך בתאוות הגשמיות, בעוד חז"ל מפליגים ללמדינו עד כמה יש להסתפק בהכרחי כדי להשיג את קניני התורה.
(הלמות עמלים)

"ויקחו שני בני יעקב" (לד, כה)
כתב רש"י: "בניו היו ואעפי"כ נהגו עצמן שמעון ולוי כשאר אנשים שאינם בניו. שלא נטלו עצה ממנו". ואמרו חז"ל (במד"ר שמות-ג): שכל מי שנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל".
מעשה שהיה באברך שזוגתו הייתה בסכנת חיים ל"ע והרופאים הורו לנתחה ולהעדיף את חייה על פני העובר. רבו של האברך, אחד מגדולי האדמו"רים הורה לו שעליו להתייעץ עם רב וותיק וגדול.
פנה האברך לכ"ק האדמו"ר גאב"ד אונגוואר - הגאון רבי מנשה קליין זצ"ל שפסק לו על אתר לא לעשות מאומה.
נדהם האברך ושטח שוב לפניו את פרטי המקרה הקשה. נענה הגאב"ד בניחותא: "כבר אמרת פעם אחת ושמעתי. אני מורה שלא לעשות מאומה!" וכדבריו כן היה. נולד ילד בריא ושלם.
חלפו מספר שנים והאברך נזדמן לביתו של הגאב"ד רבי מנשה, וכמסיח לפי תומו סיפר שהוא בדרך עם בנו לפרופסור מפורסם במנהטן משום שנראה לו כי ריאותיו של בנו אינן פועלות כשורה.
אמר לו הגאב"ד: "הנך יכול ללכת, אבל חבל על הזמן ועל הכסף, הילד הזה שנולד בזכותי אינו סובל ממאומה"!
האברך שבכ"ז חשש הגיע עם בנו לפרופסור, וגם אבחנתו היתה כדברי הגאב"ד, ואכן היה חבל על הזמן ועל הכסף...
(מתוך קונטרס לזכרו)

רַבֵּנוּ הק' בַּעַל הָאִמְרֵי יוֹסֵף זיע"א לֹא הָיָה נִגָּשׁ לְתִפְלַּת שַׁחֲרִית לִפְנֵי שֶׁנָּתַן מֵעַצְמוֹ שְׁמוֹנָה עָשָׂר רֵיינִישׁ לִצְדָקָה.

לָמָּה בָּעַר לוֹ לַעֲשׂוֹת זֹאת כְּבָר בַּבֹּקֶר?

כִּי הוּא לֹא הָיָה מְסֻגָּל לָגֶשֶׁת לַתְּפִלָּה עִם תְּחוּשַׁת הָאַגִּירָה הַזּוֹ.

הַנְּשָׁמָה מְחַפֶּשֶׂת כָּל הִזְדַּמְנוּת לְשַׁחְרֵר מֵעָלֶיהָ עוֹד וְעוֹד חֶלְקֵי שְׁלִיטָה.

מִישֶׁהוּ אַחֵר הִצְלִיחַ? אֲנִי אֶשְׁבֹּר עַכְשָׁו אֶת הָאֲגוֹ, וַאֲפַרְגֵּן לוֹ.

מִישֶׁהוּ הִתְיַשֵּׁב לִי עַל הַמָּקוֹם? אֲנִי אֶשְׁתֹּק, אֶמְצָא מָקוֹם אַחֵר.

כָּל תְּחוּשַׁת שְׁלִיטָה שֶׁמִּשְׁתַּחְרֶרֶת מְמַלֵּאת אוֹתָהּ חֶוְיַת הַצְלָחָה, חֶוְיָה שֶׁגַּם אוֹתָהּ הִיא מְמַהֶרֶת לְשַׁחְרֵר מִמֶּנָּה.

הִיא מֵרִימָה עֵינַיִם לַשָּׁמַיִם וְאוֹמֶרֶת: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַהַצְלָחָה הָרוּחָנִית הַזּוֹ, הַוִּתּוּר שֶׁלִּי, כָּל זֶה שֶׁלְּךָ! זֶה לֹא קָשׁוּר אֵלַי!

(ע"פ נְקֻדּוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִּינְקָא)

א גוט שבת